

6/07/2014

Villa Jardín 2014

Enrique Bagaría, piano (Bach, Brahms, Schumann i Stravinski)

Catherine Remillieux, piano (Chopin, Liszt, Debussy i Ravel)

Villa Jardín (Sant Lluís), 4 i 5 de juliol

Els concerts de Villa Jardín, un clàssic de les nits d'estiu

La música, com la pintura i totes les arts, té el seu propi marc, i a Menorca, cada primer cap de setmana de juliol, des de fa dinou anys, Villa Jardín es converteix en l'escenari més genuïnament musical. Aprofitant les bondats de les nits estivals, a l'encantadora vil·la situada al centre de Sant Lluís s'organitzen una sèrie de concerts a l'aire lliure que s'han convertit en referent de l'estiu menorquí i en punt de trobada per a tots els amants de la bona música.

Pilar Alonso, presidenta de la Fundación Internacional para la Difusión de las Artes i las Humanidades (FIDAH) i principal impulsora d'aquesta iniciativa, ens torna a obrir les portes de casa seva i, amb la col·laboració inestimable de l'ajuntament de Sant Lluís i la participació desinteressada dels músics, posa esment, una vegada més, perquè tot quedi perfectament enllestit.

Enguany, el piano ha estat l'instrument protagonista. Així, de la mà d'Enrique Bagaría (Barcelona, 1978) i de Catherine Remillieux (París, 1965) poguérem assistir a dues propostes programàtiques diferents (el barceloní, més centrat en el romanticisme; la parisenc, en l'impressionisme), pertanyents a dues tradicions interpretatives distintes (escola alemanya versus escola francesa), en un particular duel pianístic hispanofrancès.

El primer en sortir va ser Enrique Bagaría. Amb un tocco nacrat, so dolç i delicat, i una subtil musicalitat executà el Concert italià, BWV 971 de J. S. Bach; una magnífica partitura que serví de pòrtic al gros del programa: Brahms i Schumann.

D'aquests estendards del romanticisme musical alemany, el pianista català va seleccionar unes miniatures pianístiques; delicioses "pintures sonores" que van submergir l'atmosfera d'un refrescant perfum líric: Klavierstücke, op. 118 de Brahms; i Bunte Blätter, op. 99 i Albumblätter, op. 124 de Schumann. Encara que no lluí com en Bach, Enrique Bagaría va captar l'esperit de cada peça amb solvència. En conjunt, es trobà a faltar un so més engrescador i un major contrast dinàmic (patí un moment d'ensurt en l'Intermezzo núm. 2 de Brahms, resolt molt hàbilment)

Per acabar, es va deixar anar amb la suite Petrushka d'Stravinski. Una partitura endimoniada el caràcter juganer i burlesc de la qual a penes dissimula l'extrema dificultat tècnica que representa per a l'interpret. Un magnífic final que completà amb una propina: Consolation núm. 3; homenatge sentit en forma de nocturn que Liszt dedicà a la memòria del seu admirat Chopin.